

Stanislav A. Hošek: NALEJME SI ČISTÉHO VÍNA

21.10.2022 10:26

Takže se podívejme realitě do očí

Začnu proto bez úvodu.

Pokus o jednorozměrný popis stavu globalizujícího se lidstva.

Jsme ve válce.

Komplikované, protože je dlouhodobá až celodějinná, mnohvrstevná a poprvé v historii jde o válku skutečně světovou čili globální.

Předně jsme již po celé toto století v podivné válce vyhlášené tehdejším prezidentem USA Bushem mladším, ve válce s terorismem. Jde o válku bez frontových linií, a bez dalších definovatelných kontur, a velice se podobá válce občanské. Pro účely tohoto textu není zapotřebí o ní vnímat víc.

V začínající třetí dekádě tohoto století vzniká regionální ozbrojený konflikt mezi Ukrajinou a Ruskem. Je s podivem, že takových konfliktů jenom v tomto století již bylo desítky, a vesměs prošly nejen bez účasti, ale mnohé i bez jakékoliv pozornosti jiných zemí. Ovšem tentokrát je to naprosto jinak. Rozhodné síly Západu ucítily příležitost, které se chopily s vehemencí dosud nevídanou, takže místní ozbrojený konflikt povýšily na válku USA (NATO) proti Rusku. A nejen to.

Tato válka za svou krátkou existenci totiž vyostřila celou řadu viditelných i latentně globálních sporů, které různé společenské síly hodlají jejím prostřednictvím řešit. Jde o velmi pestrou škálu konfliktů, takže je dobré se je pokusit vyjmenovat.

Za škraboškou války Ruska s USA se skrývají podle mě následující hlavní konflikty:

- Globálně hegemonistického Deep State USA s nepodvolujícími se státy a národy,
- jedné miliardy se zbytkem světa, na kterém nejméně půl tisíciletí ona miliarda parazitovala,
- jedné promile superbohatých za ovládnutí veškerého bohatství planety,
- světa finanční ekonomiky se světem produkční především energetické ekonomiky,
- globalistů s národovci velké většiny států prosazujících svou svrchovanost,
- liberálních demokratů považujících se za majitele jediné pravdy s vyznavači jiných ideologií,
- světa spolupráce států, národů a ostatních komunit se světem věčného soupeření,
- globálních mocichtivých s nepodvolnými mezi ovládanými,

- Anglosasů se zbytkem světa,
- rozumných s radikály ekologicko-klimatického dogmatu,
- technicky fundovaných se sociálními inženýry Velkého resetu.

Dále pak v myslích nezanedbatelného počtu lidí jde údajně o konflikt:

- světového sionismu proti gójům,
- islamismu proti nevěřícím Západu,

A některé další formy údajného střetu civilizací, či různých náboženství.

A to ani nezmiňuji jakési „sezonní“ konflikty, třeba typu Covid, u nichž je základním znakem nesmiřitelnost zastánců různých přístupů k řešení.

Zdůrazňuji, že všechny tyto konflikty jsou globálního rozměru.

Regionálních ohnisek možných válek, jaká probíhá na Ukrajině, bylo, je a bude na planetě nespočítaně. A každého z nich může být v příhodnou chvíli zneužito k pokusu o urychlení, až násilnou metodu řešení konfliktů, které jsem se pokusil naznačit.

Společným znakem uvedených konfliktů, alespoň v mých očích, jsou dlouhodobost až existence prakticky po celou lidskou historii. V naprosté většině za druhé neexistence možných kompromisů, takže konflikt sám může zaniknout až zánikem jedné jeho strany. A jak jsem již naznačil průvodním znakem všech je za třetí nesmiřitelnost příslušníků stran konfliktu. Pokud tedy na jejich linii vznikne ozbrojený, či jinak se projevující horký konflikt, jako je tomu kupříkladu nyní na Ukrajině, tak jeho změna na klid zbraní, bude vždycky jenom příměřím, a ne definitivním mírem, leč pouze zmrazením konkrétního konfliktu. V něm obě strany budou dále se mobilizovat, eventuálně zbrojit a čekat na další vhodnou dobu k útoku. To platí i pro všechny vyjmenované konflikty.

Tak složitý je, podle mého vidění stav současného lidstva na prahu třetího milénia. Uvedené konflikty doslova volají po řešení (zmrazení), které by alespoň na určitou dobu představovalo stabilnější stav.

Takže

Není míru pod olivami

Když jsem dospěl k této fázi svého textu, vymanil se mi film začínající „Nové vlny“ Italské kinematografie s uvedeným názvem. Vznikl bezprostředně po druhé velké válce a jeho děj se snažil v umělecké zkratce postihnout základní konflikt lidské civilizace. Právě ten se v dnešní podobě rozkošatil až do „seznamu“ o který jsem se pokusil. Jde o fundamentální sociální konflikt, který se za postupné globalizace vytváří na linii nadvlády malé až miniaturní skupiny anonymních osob nad všemi ostatními bytostmi. Právě proto opakuji, že všechny od něj odvozené konflikty nikdy nebyly, nejsou a nebudou mírem. Vždycky pouze příměřím, klidem zbraní s dalším zbrojením. A to do té doby, než zanikne jedna strana tohoto fundamentálního sociálního konfliktu.

Proto každý, kdo v situaci války na Ukrajině hovoří o míru, tak v hrdlo lže. Jelikož to není pouze válka Ukrajiny s Ruskem, ani válka Ruska s USA, leč konkrétní projev všech, anebo alespoň většiny konfliktů, které jsem vyjmenoval, a určitě i dalších, které jsem ani nenašel. Tak jako neexistuje kompromis mezi postojem Ruska a Ukrajiny k regionům historicky Ruským, dnes se nacházejícím ve státě Ukrajina, tak nelze vidět konečné řešení ani u jednoho z mnoha vyjmenovaných globálních konfliktů. Eo ipso. Nelze hovořit o míru, leč pouze o klidu zbraní, o příměří.

Jenže většina z uvedených konfliktů nemá bitevní linii, jasnou frontu, protože probíhají uvnitř všech zemí, ba dokonce mezi jejími jednotlivými obyvateli. Mají tedy charakter občanské války, což je čtvrtým charakteristickým rysem současné škály konfliktů. Takže jde doslova o globální občanskou válku. Nesmiřitelnou. Odtud, mimo jiné, i bezohlednost politiků vůči sobě ba většinou i vůči lidem, v jehož jméně údajně řídí stát a jeho sdružení.

Takže opravdu není míru pod olivami

A proč vlastně?

Troufám si pro odpověď zajít až k samotným kořenům. Z toho zorného úhlu pak odpověď zní; protože život na této planetě má špatný, pro existenci lidstva nešťastný genetický kód. Darwin ho ve své evoluční teorii pojmenoval přirozeným výběrem. Já o něm celá léta hovořím jako o atavismu, který v lidstvu zůstal díky jeho přírodnímu původu.

Jelikož homo sapiens už je skutečně planetárním tvorem, nadaným navíc svobodou vůlí, je podle mého vidění doslova povinováno zbavit se zmíněného genetického prokletí. Takže nejenže není, leč nebude míru pod olivami, dokud to nedokáže.

A stačilo už tak málo

Mezi uvedenými konflikty je v mých očích nejrizikovějším konflikt s mocichtivými, kteří kladou svou touhu po nadvládě nad pud sebezáchovy. Do vynálezu zbraní hromadného ničení jejich nebezpečnost byla sice vysoká, ale neohrožovala veškerou lidskou existenci. Takže je a bude ještě dlouho hlavním reálným úkolem všelidského společenství nedovolit, aby se mocichtivci nejen dostali, ale jen přiblížili ke globální nadvládě. Dokud se nepovede geneticky, či jinak lidstvo zbavit této deviace, bude muset neustále vytvářet svou organizační strukturu tak, aby mocichtivcům zmíněnou nadvládu neumožnilo. Už by se nikdy lidstvo nemělo dostat do situace, kdy nejznámější mocichtivec vyřvával své „Sieg oder Bolschewismus“. Už proto nikdy žádné absolutní vítězství. To by mělo být neustálým krédem všech, kteří dostali do rukou jakoukoliv rozhodovací pravomoc.

Zmínka o bolševismu není v tomto textu náhodná. Sovětismus, coby jeho potomek totiž zánikem svého státu otevřel šanci k nové organizaci zaniklého bipolárního světařádu. Když tehdejší prezident USA, Bush starší hodnotil svou prezidentskou éru, jasně prohlásil, že za největší neúspěch považuje zánik SSSR. Ovšem zdůvodňoval to tak, že Rusko tím neobyčejně zbohatlo, protože nemusí už podporovat ostatní republiky Svazu, ba ani satelity socialistického bloku, takže získalo nebývalou šanci na zvýšení svého vlivu ve světě. Čímž jednoznačně deklaroval novou úlohu USA jako unipolární světavládu.

Jeho nástupci se podle toho chovali. Clinton byl fakticky ředitelem rozkulačování Ruska. Jelikož Bush mladší byl pro Deep State USA málo průhledný, tak mu byly vytvořeny podmínky, v nichž nemohl jednat jinak než jako „světapán v županu“. Pak přišel Obama, muž mnoha očekávání. Ještě se ve funkci ani nerozkoukal a už byl dekorován Nobelovou cenou za mír. Místo toho, aby se podle toho zachoval, stal prezidentem, za jehož osmiletého koučování světa došlo k nebývalému a mnoho rozměrovému vyostření skoro všech vyjmenovaných konfliktů. Nerad se k tomu přiznávám, ale už při jeho nástupu do funkce jsem napsal, že díky svému původu to bude nejochotnější lokaj skutečných vládců USA a předpověděl jsem, že bude nejlépe placeným manekýnem v dějinách. Což plně potvrdil. O Trumpovi nehodlám v této souvislosti psát, protože mu nebylo umožněno, aby se plně projevil. Ovšem moto jeho činů – „America first“, bylo dostatečným signálem světu, myslím si dodneška. Závěrem této části opakuji. Stačilo možná jen málo. Stačilo, aby Obama splnil svou roli nositele ceny Míru a svět by se vyvíjel jinak. Nesplnil však naděje ovládaných, neboť bez skrupulí sloužil vládcům. Místo Obamy Velikého, se se svým nezapomenutelným výrokiem o „kroucení rukou“ stal naopak padlým andělem.

A dospěl jsem k současnosti.

Jsme v horké fázi globální války. V každé válce její iniciátoři na obou stranách lžou. V každé válce je ve veřejném prostoru názor protivné strany trestným činem. Divím se, že se tomu i moudří lidé pořád diví. Tato válka se vede o nový řád světa. Žádná ze zemí, žádný ze států, žádný národ ba žádný člověk by proto v takovémto střetu neměl stát stranou, povýšenecky se tvářit, že je nad věcí. Jedná se totiž o budoucnost všech a každého. Jenže, tentokrát víc jak jindy bude platit, běda poraženým. Takže se nelze divit, že odvaha je vzácným zbožím.

Stačilo skutečně jenom málo, a lidstvo bylo v jiné situaci. Už na počátku tohoto tisíciletí moudré hlavy navrhovaly, aby se tři supermoci dohodly a rozdělily si jakési nové sféry vlivu čili obdobu Jalty. Po Putinově projevu v Mnichově v roce 2007 to začalo být již naprosto akutní. Tehdy byl nejvyšší čas. Ovšem byl překročen Rubikon. Rozpoutali jsme horkou válku jejíhož konce sice nikdo nedohlédne, leč všichni tuší, že přinese dosud nebývalé utrpení a oběti každého z ovládaných a bezmocných pozemšťanů. A všichni, i ti mocní si vypijí svůj trpký pohár až do dna. Taková je holá současná realita, které se díváme do očí.